

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΑ ΝΟΛΛΥ

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

Φερνάλ είχε ξεγάσει. Και — το χειρότερο — γλερόταν που είχε ξεγάσει. Οι παλιοί του ανάδελφοί έβριαν ακόμη στην ύπρεσία, έκεινος όμως είχε κρυφεί πειά βαθειά στο μπαούλο του τή στολή με τή χρυσά γαλόνια. "Αδικα προσπάθησαν οι παλιοί του σύντροφοι, κείνος που κινδύνευσαν τόσες φορές στο πλευρό του στή θάλασσα και στις στέπες και σ' άβυστοι λάσπες, να ξεκινήσουν αλλά στην ψυχή τους τους τρομακούς πόδες της χαμένης του νεότητας, τή δίχα γιά τους ξεστομίστους, τους τρελλούς ένθουσιασμούς του. Τού κάκου, με τους άγκώνες πάνω σ'ά τραπέζια των Παρισινών κλασσικών, τού θύμαζαν τις δλοζώντανες ιστορίες των κρηνηών, των σμυλιζών και της άγάπης, πού τις έβριχαν μαζί, κεί κάτω, πέρα στή θερμή γής της 'Ασίας και της 'Αφρικής. Τους άκουγε μ' εγγένεια, μιά είχε άλλω τό νόο του και μ' ένα άγαθο χαμόγελο, κηθόριζε :

— Πέρασαν πειά δ'α' αυτά γιά μένα... Είνε μαζουρά, πού μαζουρά... Γκαζού, τό λογαριασμό...

Και πραγματικά, είχε ξεγάσει. "Όλες αυτές ή ιστορίες, πού τις έβρισε κάποτε, τού φανόντουσαν τώρα κάπως γελοίες και στενόχωρες. "Επρεπε να είνε πούλ παιδί, γιά να κηχτή έτσι στους άγνωστους όρους της ζωής, να ύποκρήνη τόσο, να πεινάση, να διαβάση, να τόν νήση ή έξοτη κεί κάτω, πέρα στις όχθες των 'Ινδικών ποταμιών κ' άλλων κρηνοζώνων τόπων...

—Βέβαια, ήμουν λαγκα τρελλούτσικος άλλοτε. Έλεγε. Τώρα όμως ήτανε πειά γιαιριμένος απ' όλα αυτά. Ριζικά γιαιριμένος! Και τό χέρι του κείνετε απαλά τό βελουδένιο χερσά της Αλιέττας, τής φιλενάδας του, ή όποια είχε κηχτεί αυτή τή θαιμαστή θεορατία. 'Η Αλιέττα μοιρομυόριζε :

— Στενοχωρίμα να τους άκούω τους συντοφούς σου !... 'Η άπειρίες από δό, ή άπειρίες από κη', άλλο τίποτε !... Δέν ξερόν αν'οι,άγάτη μου. Δέν εβαν τήχη να βρούνε κ'α' τοι τή Αλιέττα τους, α' δόστιχου... Δέν δουάμισαν τήν αληθινή χαρά τής ζωής...

—Μ' άγαπάς, χρυσέ μου !... —Σέ λατρεύω !... —Και δέν θά ξαναφύγης ποτέ πειά !... —Ποτέ !...

Μιά βραδιά κλειών, καθώς όρχιζόντουσαν αιώνια άγάτη, έπιγε ν' άντακουσούν με τόν πλοίαρχο Λεστιέν. Χωρίς διόλου να σκοπιστή γιά τόν κόσμο γύρω τους, ό Λεστιέν άγκάλιασε τό πειά πλώρια χερσά του τόν Φερνάλ και τόν φιλοφύσε ένθουσιασμένως.

—Άγατηνε μου, πειά σπινάδελε μ'... Έλεγε. Πόσο κηφά έχομε ν' άντακουσούμε ; 'Ίσως νάκαι νη δεκαπέντε χρόνια, ε' ;... —Έβγαν μαζί οι τρεις τους, σ' ένα ρεστοράν, σ'ά 'Ηλέσσια. 'Η Αλι-

πίο σατανική γυναίκα. Αυτή μάλιστα έχει τήν άτυχία να φένη τή δυστυχία σ' όποιον τήν έρωτευθή. Πιστεύετε, αλήθεια, σ' αυτά τά πράγματα ; 'Όχι ; Ούτε κη' εγώ. Κη' όμως έχει έξακραιβή ότι όσοι έτυχε να συνδεθούν σπενεράκια μαζί της, έχασαν τήν περιουσία τους, δυστύχησαν και πολλοί άσπεπράβησαν ν' άποκτολήσουν. Πέρου άκριβώς, καθ'ός θά θυμάστε, βρέθηκε νεκρός σ'ό ξενοδοχείο «Κλάριτζ» ό 'Εμίλ Γκόρντον, ένας 'Αγγλος βιομήχανος. Οι γιαιτοί είχαν πει τότε ότι είχε άποκτονησει σ'ε' μιά κρίση νευρασθενείας. 'Ο πλούσιος όμως 'Αγγλος τό ίδιο εκείνο βράδυ εινε γυρορίσι τή φίλη του Μάκ. Χόρεψαν μαζί διασκεδάσαν και άργά, τά ξεπμερώματα χόρισαν ανά δυό καλοί φίλοι. 'Η 'Ελεν γόρισε στή βίλλα της κη' ό Γκόρντον πήγε σ'ό ξενοδοχείο κη' άποκτόνησε !

—Από τά παραδείγματα λοιπόν πού σας άνέφερα, κ. κ. Δόν Ζουάν, καταλαβαίνετε υποθέτω, ότι ή γυναίκα ύπορει νά έχη αλ'όσει έξακραιβή όμαυ να έχη καρδιά πού έξοει νά τή γαριζή στους έλεκτρούς και στους άνθρώπους, πού θαμαζέει όλος ό κόσμος; Σέ πραγματικούς ήρωες. (*)

Τό παρελόν άναστήθηκε πάλι και τόν καλούσε... λημονήσει τίποτα... 'Η πολιτία με τις τριαντα παγούς πρόβαλε μέσ' από τά σκοτάδια, πορμική και πρσίμη και χρυσή, γεμιά άρωμα, μύσχο και γιάσει, με τήν άνταρχία της άνεργεινής, τής γεμής ήπιόαθια κομισής της. Οι έλεμάντες, σκαπώνιοι με χρυσόζένητα βελούδα, περνούσαν με τό άργό, τό βαρύ τους βήμα, κάτω από τους θύλους των πικνών δένδρων, κωνόντας ορθικά τις πελώριες προδοκίδες τους και τις μακροσκοπικές τους όφεις. Οι ίερές πρόβαλοι πάνω σ'ά φραγονέμα περνούσαν σ'ά τόν Πηνοί, άνοιχτά και ουδαοί, και πίσω τους τά παιδιά τού χορού, με τή ίερά βόδια.

—'Η Αλιέττα χασομυόριζε πούλ δυνατά κη' έκανε νη σπρωθή. —Κάθισε στή θέσι σου !... πρόσταζε ό Φερνάλ.

'Υστερ' από τό νανοήματα, άποστήριξε ένας άλλος σκοπός από τό κοπιτό τού φωνογράφου, ένας γοργός, πειάμικος σκοπός, έκείνος πού έπαξεν με τά καλύμα τους και τις πελώριες άρμόνες άπό μπαμπού, ό μουσικό τού μακαοτή βασιλική Νοροντόν. 'Επειτα ένας άλλος σκοπός, κ' άλλος, κ' άλλος... Κη' ό καθένας τους έβρινε μπροστά σ'όν Φερνάλ μυριάδες φαντάσματα, καθώς άκούγε, με τή μάτα κηισιά.

Τά γυριζέ δια τόσο καλά !... 'Ήσαν οι σύντροφοι της νεότητος του, πού πέρισε γεμιάτη περπείτες και σπινανήσεις. Σπινάβιζε τους στραπίτες, πού όδήρησε στή μάχη, τους γέροντες άρχηγούς των χωριών, πού τόν φιλοζήτησαν στις καλασκαλιόδες τους, τις κοπέλλες, πού άγάπησε μιά μέρα ή μιά βδομάδα, κη' τού χασομυόσαν, με τό άνθος τού ίόσιου σ'ά μαλλιά... Κη' είχε άπαρηγή όλο αυτό τό παρελόν, πού ήταν γεμιάτο θαήματα, τό νόιας νερού, και νά πού τώρα άνταπνησαν πάλι και τόν καλούσε με τις άναριθμήτες και τόσο πιστιικές κρηγιές του... Σπινώθηκε όρθιος και όρίησε :

—Πότε φεύγεις, Λεστιέν ; —Πετρόση !... σ'ανάζε ή Αλιέττα. Πέτρο μου !... —Πό'ε φεύγεις, Λεστιέν !... Ορθόφ μαζί σου !...

Τότε ή Αλιέττα κατάλαβε πού κηθίριζε απ' τή φωνή των απαράξενων τόπων. Και χωρίς διόλου ν' άκούνηται, έβασε τό πρόσωπό της σ' ένα μεταξωτό μαξιλαράκι, πού είχε κεντημένο, από τό χέρι κάποιου 'Αναίτη, τόν θρηλικό Δρόντανο, κη' άρχισε νά κλαίη... νά κλαίη...

λέττα ήταν όη νεύρα, σίν τό άλογο πού άναγναι άνάπνευα τό κηάμιο του και χριστά άδάκατα τό χόμα. 'Υποκρη άλλη μιά φορά τό μαρτύριο των άναμνήσεων : «Θυμάσαι κείνη τή σπυλαή με τους Κηνέφους ;... Θυμάσαι τότο ;... Θυμάσαι κείνο ;...». Μιά κη' ό Φερνάλ μασούσε κάτω άναπόμια κη' αυτός τήν άρη του ποίω του κη' άπαντοδός, κωνόντας τό κεφάλι, μ' ένα : «Βέβαια... 'Αθήσια !...», πούλό κηισαό. 'Η Αλιέττα έπαρνε θόρος απ' αυτά. Οτι απή τή φορά δέν θά τής τόν έπαίριαν τόν Πέτρο τής.

—'Η άπαντήσεις σου δέν είνε πούλ θεμιές, παρηγόρισε ό Λεστιέν. Μήπως έόβασε ή ίερη φλόγα μέσα στην ψυχή σου !... —Χι !... έκανε μόνάα ό Φερνάλ.

'Όταν έβριτανε κανείς σ' αυτό, νόιαζε πού βρισόταν σ'όλο μακριά, βαθειά, σ'ά ένδοξότερα της 'Ανατολής. Οτι' ένα έπαιλο, οτι' ένα κομφοτέζηνια Γαλλικό. 'Όλα ήσαν από κη' κάτω, απ' τήν 'Ασία.

'Όταν λοιπόν σέ λίγο έβριτανε εκεί, ό Φερνάλ, καθώς έβαν νη καθήση, ξαναόριζε έξ ένδοξων τήν άνισρη, πού είχε μάθη εκεί κάτω, στις 'Ινδίες : 'Ενωσε τά γόνια και τά τακωνά του και κήρισε ύποξ σπινηόζιον νά κήθονται στην Κωκίσι.

'Ο Λεστιέν, έκείνος πούλ ενδε, έκείνος όμως κωκίσις κη' ή Αλιέττα, πού κη' άρχισε νά μωρξεται, προσπάθησε νά φέρη κάποιον άντεπρασισμό.

—Νά κηί, κηίρε πλοίαρχε, πού δέν είν' από κη' κάτω, έτε. —'Ο φωνογράφος ;

—Βέβαια, κηρία μου. Καθίστε τώρα σ' αυτή τήν κήθη κομφοτόνα, νηοίξτε καλά τ' αιτία σας... Πρωσιχη !...

Τό παρελόν άναστήθηκε πάλι και τόν καλούσε...

Σ' έργο ό φωνογράφος άρχισε νά πηάζ ένα νανοήματα. 'Ο Φερνάλ άναμνήσις άμείσως σ' αυτό τό νανοήματα πού σπιντραφούσαν ή κηιτέρες στην Κωκίσι, σ'ά όλόγνια μωρά τους, πού τά πουδριζον και τά μακαοήριαν σίν Κηίξες κοπέλλες. 'Από τις πρώτες νύχτες, τις τόσο παρξένες, τόσο θλιβές και τόσο γκρηιές, κατάλαβε πού δέν είχε

(*) ΣΗΜ. «Μπουκέτο».—Τό άρθρο αυτό είνε πούλ ύπερβολικό. Γιατί ήρωες, διάβολο, δέν είνε άσφαλώς όστε οι μωρέρ, όστε οι τζόκευ. Αυτό δά έλειψε...